

'שירי אהבים', ספר שלישי, אלגיה ב

"לא כי סוסים אצילים חביבים עלי כאן התישבותי,
 אף שאני מיחל כי אהודך ינצח.
 באתי למען אשב לצדך, שנוכל לשוחח,
 בל יותר לאמבין חשקהלב שעוררת.
 את מביטה במרוץ, אני – בך; נתבונן לנו יחד
 איש באשר יענגו, יחד עינינו נרעה.
 הוי, אלמוני נאהד, מדהיר הסוסים ברוף-האשר!
 את תשומת לבך הוא שלכד, עלמתי?
 קה, לו עלי! עם שגור הסוסים מתאי השליח,
 עז הייתי נצב, טס עם מדהר הסוסים!
 פעם מרשיל מוסרות, או חורצם בשוטי מדי פעם,
 או בגלגל הפנימי מוט-הפניה משפשה.
 לו בעיני לכדתיך בעודני דוהר – ועצרת:
 ארצה קיה משתלשל רסן שמוט מדי.
 פלופס כמעט שנפל מתנית ששלחו בו בגיפיה
 עת בפניה נעץ, הפודמיה, עיניו!
 אף בעזרת עלמתו הסתבר בכלזאת שהצליח.
 לו נצחון לכלם, איש בעזרת בחירתו!
 מה נסגת? לחנם! השורה פה כופה זווגנו.
 (חק חללי הקרקס – זה יתרונו הגדול).
 הי, אלמוני מימן! זהירות! רחמים על הגברת!
 היא מתפרת בגלל לחץ גופף על גבה!
 הי, גם אתה, הצופה מאחור, קפל את רגליך!
 אם לא אכפת לך, משך בך קשה מגוה!
 אוי, גלימתך רשולה במפרז, על הארץ נסרחת,
 אנה אספיה, או לא – כבר נאספה בידי!

כָּסוּת מְקַנְנָת שְׁכֵמוֹף, לוֹט רַגְלִים יְפוֹת שְׁכָאֵלָה :
 הָהָ, וּכְכֹל שְׁתַּבֵּיט... כָּסוּת מְקַנְנָת שְׁכֵמוֹף !
 כִּכָּה הָיָו גַּם רַגְלֵי אֶטְלַנְטָה עֵת נִסָּה : מִילְנִיּוֹן
 30 כֹּה הִשְׁתוֹקֵק לְהוֹשִׁיט יָד וְלַעֲצֵת בְּהָן.
 כִּף מְצִיָּרִים אֶת רַגְלֵי דִיאָנָה, דְּרוּכָה אֶל הַצִּיד,
 עֵת תִּרְדֶּף חֵיוֹת־כָּר, עַו עֲזוּזָה מֵעֶזֶן.
 טָרָם נָגְלוּ – כִּכָּר נִדְלָקְתִּי ; עֵתָה מַה יְהֵא, כְּשֶׁנָּגְלוּ לִי ?
 אֲשֶׁ מוֹסִיפָה אֶת לְאֲשׁ, מִיָּם יוֹצֵקֵת לַיָּם.
 35 הֵן מַחְשִׁידוֹת שְׁאוּכַל לְהַנּוֹת גַּם מִשְׁאָר אַבְרִיף,
 כֹּל הַסְּמוּי לוֹ הֵיטֵב תַּחַת בְּגָדֶף הַדְּקִיק.
 שְׁמָא חֶפְצֶף לְהַנּוֹת מִמֶּשֶׁב מְעַנֵּג בִּינְתִּים ?
 הַמְּנִיפָה זֹאת תְּפִיק, כַּח־יָדֵי יְנִיעָה.
 מַה זֶה, כָּלוּם לְהַט רוּחִי, לֹא חִס־הָאֹוִיר מְסַבִּיבֵנוּ,
 40 כָּלוּם מַתְּשׁוּקָה לְאִשָּׁה אֲשֶׁ בְּחֹזֵי, שְׁנִשְׁבָּה ?
 עוֹד אֲדַבֵּר, צָחוּר בְּגָדֶף – הָאֶבֶק הַקְּלִיל רִסְסָהוּ :
 יָד אַבְקָבֵק ! הַסְּתַלֵּק ! פֶּרַח מִן הַגּוֹף הַשְּׁלֵגִי !
 טוֹר הַמְּצַעֵד מִתְקַרֵּב – בְּאֵלֶם־בְּרָכָה נֶאֱקָדְמוּהוּ !
 עֵת מְחִי־כֶף ! מִתְקַרֵּב טוֹר הַמְּצַעֵד הַמוֹפֵז !
 45 קָדָם וּיְקַטוֹרֶיָה נִשְׂאֵת, פְּרוּשׁוֹת לָהּ כְּנִפְיָה הַשְּׁתִּימָה,
 בָּאִי, אֵלָה, וְעֲשֵׂי כִי יִנְצַח אֶהְבִּי !
 כֶּף מְחָא לְנִפְטוֹן אֶתָה, שְׁבַגְל כֹּה סְמוּף וּכְטוּח !
 אִין לִי כֹל עֶסֶק עִם יָם : שְׁבוּי יְבִשָּׁה אֲנִכִּי.
 כֶּף מְחָא לְמֵאֲרִס, אִיש־צָבָא ! אֶף אֲנַחְנוּ שׁוֹטְמִים אֶת הַנְּשִׁק ;
 50 טוֹב לִי שְׁלוֹם, אֶהְבָּה שְׁבַשְׁלוֹם מִשְׁכְּנָה.
 פּוּיְבוֹס לוֹ יֵט לְחַוֹּזָה ; הַצִּיד – לוֹ תִּגֵּן עֲלֵיו פּוּיְבָה !
 אֶתָה, מִיְנַרְוָה, הַפְּנִי יָד הַבְּנֵאִי לְכַבּוֹדֶף !
 קוּמוּ מוֹל בְּכֹסוּס עֲנֵג, יוֹשְׁבֵי הַכְּפָרִים, וּמוֹל קָרָס !
 פּוּלוּכְס – פְּיָסוּ, מִתְּאֲגֶרֶף ! קִסְטוֹר – פְּיָסָהוּ, פֶּרֶש !
 55 נְנוּס רַכָּה, לָף אֶמְחָא בְּכַפִּי, לְחִילָף עוֹדֵה־קִשְׁתָּה,
 חֲנִי, אֵלָה, בְּנִיד־רֵאשׁ חֶסֶד לְזָה נְסִיוֹנִי,
 לֵב זוֹ גְּבַרְתִּי מְקָרוֹב נֶא רַכְכִּי, לְאַהֲב לוֹ תַתֵּן לִי !
 נְדָה, וּבְנִיע רֵאשָׁה אוֹת מְבָרָף לִי נַתְנָה.

60 כְּמוֹ הַבְּטָחַת הָאֱלֹהִים, גַּם אַתָּה, זֹאת בְּקִשְׁתִּי, הַבְּטִיחֵי;
 וְנוֹס תִּמְחַל לְדַבְרִי: יְתֵר מְלֵא לֵךְ אֶסְגֹּד.
 חַי הַעֲדִים הַרְבִּים וּמִצְעַד הָאֱלִים – בִּי נִשְׁבַּעְתִּי:
 כָּל מִשְׁאֲלֹתַי – שְׁתִּהְיִי גְבֻרַת־לְבִי עַד־עוֹלָם!
 הוּא, אֵךְ רְגֵלֶיךָ שְׁמוּטוֹת. אִם תִּרְצֵי, קִצּוֹתֵיהֶן יְכוּלָה אַתָּה
 הִנֵּה לְדַחֵק וְלָשִׁים, בֵּין הַשְּׂבָכוֹת, לְפָנַי.
 65 רִיק הַקֶּרֶס; מִתְאַיִם שְׁוִי־מַחְסוֹם כְּכֹר שְׁלַח הַפְּרָאָטוֹר
 רָכַב כְּפוֹל־צְמֹד־סוּסִים: שִׂיא הַמִּשְׁחָק הוּא עֲתָה.
 זֶה בּוֹ בְּחִרְתָּ – רְאִיתִיו. הַבְּרוּךְ בְּחִסְדְּךָ – נִצַּחַת.
 מַה שְׁחִשְׁקֶתָ בּוֹ בְּרוּר גַּם לְסוּסָיו, כְּנֹרָאָה.
 אוֹ לִי! אֵת מוֹט הַעֲקוֹל הַקִּיף בַּפְּנֵיהָ מַה־נִּרְחַבְתָּ!
 70 מַה זֶה? בַּמוֹט כְּכֹר נִגַּע זֶה מְאַחֵז, וּמִשִּׁיג.
 מַה מַּעֲשִׂיךָ, עָלוּב! אֵת יְחוּל עֲלֵמְתִי תִּאֲבִידָה!
 רְסוֹן־שְׂמָאלֶךָ, אֲתַחֲנֶנּוּ, מִשְׁדָּנָא בְּיַד אֲמִיצָה!
 רִיקָא בְּחִרְנוֹ... אָבֵל – הִשִּׁיבוּ אַחֲזֶרְהָ, קוֹי־רִיטִים!
 טוֹגוֹת הַנִּיפּוֹ, סִמְנוּ אוֹת מְכַל צַד בְּזִירָה!
 75 כֵּן! מְשִׁיבִים! אֵךְ לְכַל יִסְתֵּר שְׁעָרֶךָ מִן הַטּוֹגוֹת,
 בְּאִי, מְצֵאֵי לֵךְ מִסְתֹּר פֶּה בְּחִיקִי, עֲלֵמְתִי.
 בְּרִיחַ תִּאֲיִה־שְׁלוּחַ הוֹסֵר, שׁוֹב פְּתוּחַ כָּל שַׁעַר,
 טוֹר סִסְגוֹנֵי טִס־פּוֹרֶץ, רְסוֹן שְׁלוּחָה מִסּוּסָיו.
 80 דָּהֵר זֹאת הַפַּעַם וּגְבוֹר, הַשְׁתַּלַּח בְּמִרְחָב הַפְּתוּחַ!
 אֵת יְחוּלֵי נָא הַגָּשָׁם, אֵת יְחוּלֵי עֲלֵמְתִי!
 כֵּן: יְחוּלֵי עֲלֵמְתִי נִתְגַּשְׁמוּ; אֵךְ שְׁלִי – בְּעֵינַי עוֹד.
 לוֹ כִּי־הִדְקַל; שְׁלִי – עוֹד אֶצְטַרֵּךְ בָּהּ לְזָפוֹת".
 85 שְׁחוֹק עַל שְׁפִתֶיהָ. עֵינֶיהָ דוֹבְרוֹת וְדַבְרָמָה מִבְּטִיחוֹת לִי.
 דִּי פֶה בְּזָה. אֵת הַשְּׂאָר – תִּנִּי לִי הַרְחַק, לֹא בְּכָאֵן.

(מלטינית: עמינדב דיקמן)